

LA VENTAFOSCS QUE NO VOLIA MEJAR ANISSOS

La Ventafocs tenia moltes moltes ganes d'anar a ballar i...malgrat que la seva marastra no li volia deixar anar... es va escapar quan tothom dormia i se n'hi va anar. I, en ser l'endemà, després d'una gran nit de festa...no se'n recordava de res. Ja us ho podeu imaginar, havia begut una mica massa i...això que passa...portava una ressaca impressionant, històrica... Sabeu a quina hora havia arribat?...sí, efectivament, ho heu encertat, a les 12 però no a les 12 de la nit sinó a les 12 del migdia següent.

S'acabava d'agitar, el cap li rodava i tenia la boca seca... quan va sentir que sonava el timbre de casa...

Eren dos homes que la venien a veure i portaven una sabata de vidre...ja la veieu, de taló d'un pam i molt estreta de la punta.(es mostra) Li van dir que se l'emprovés perquè buscaven la noia a qui anés bé aquella sabata. La buscaven perquè la noia que aconseguís calçar-se-la seria la que es casaria amb el príncep.

La veritat és que a ella li va costar bastant embotir-se-la, tot s'ha de dir. Però fent una mica de força i contenint la respiració dissimuladament va poder posar-se la sabata del 36 de manera que els dos missatgers del príncep van marxar convençuts que ella era la noia que es casaria feliçment amb el príncep.

La nostra Ventafocs, però, no sabia fins a quin punt havia posat la pota, de fer, jo diria més, s'havia posat de peus a la galleda. No us preocupeu, més tard ho entendreu.

I ES VA CASAR AMB EL PRÍncep, i com n'estava de contenta. No us ho podeu imaginar. A més, era l'enveja de tothom, de les seves geloses germanastres i de la marastra, tothom volia haver estat al seu lloc.

Resulta que al príncep li encantaven els anissos, i sempre, després de cada menjada li demanava a la seva esposa, vull dir a la Ventafocs, a la nostra Ventafocs, que li n'oferís alguns. El problema és que a ella li repugnaven aquests dolços, només d'olorar-nos ja li venien ganes de vomitar.

Sabeu què són els anissos? (es mostren) Mireu...vigileu, però, perquè són uns dolços que no agraden a tothom... potser no tots sou com el príncep i no us acaben d'agradar.

Bé, tornem-hi, ...Cada dia, la Ventafocs oferia anissos al príncep ... se'n passava d'hores buscant els més grans, els més petits, els de colors diferents...!!!

Però el príncep sempre estava de mal humor.

-Aquests anissos deuen estar caducats, tenen regust!

-Aquests d'avui són molt durs, què vols, que em caiguin les dents?

-Aquests de color blau no són anissos, on els has comprat?

I mai no ho encertava. Però ella no desistia i voltava i voltava esmaperduda per tota la ciutat d'una confiteria a una altra.

Però això no és el pitjor, no. Per complaure al príncep havia de dur posades sempre (fins i tot per casa) aquelles maleïdes sabates de vidre, d'un pam de taló, tan estretes de la punta ...

Li feina un mal l'esquena. Rotundament, no hi sabia caminar pas. I mireu que havia assajat força. (la narradora es posa les sabates i va caminat mentre parla)

-Això és horrible!

No hi ha manera de posar l'esquena recta, de vegades caus enrera i de vegades caus endavant i l'esquena es va inclinant i ... al final del dia... tens un mal humor que no saps d'on et ve i resulta que és del mal de peus i d'esquena. I, a més, són tan estretes que t'apreten els dits. I la planta del peu se't va aixafant (la narradora mostra la planta del peu).

Ho sabíeu que a la planta del peu s'hi reflecteixen tots els òrgans del cos? I la Ventafocs cada dia es trobava més malament: malalta, deprimida, perduda... fins que un dia...va decidir parlar-ne.

I el primer que li va venir al cap va ser cridar ben fort: MERDA!!!, Sí, ho heu sentit bé , MERDA, MERDA, MERDA!!!!

-Quin pal, quin rotllo de príncep, de sabates i d'anissos!!!

Però, sabeu què li va dir la gent???

Veïna moderna: “no et queixis tant de les sabates, el meu príncep és modern i li agrada que em posi unes plataformes de mig metre”

Amiga de la infantesa. “ què dius noia, la sort que has tingut, és tan guapo...”

Marastra: “què més vols? Una morta de gana com tu, des que t'hi vas casar no et falta de res, tens una casa gran, una cuina moderna, et compra joies i vestits... no estàs mai contenta. És que ja joventut d'avui en dia...no us mereixeu res”.

Així que la Ventafocs cada dia estava més confosa amb els comentaris de la gent i va deixar de parlar-ne, d'explicar els seus problemes. Només tenia el seu “estimat” príncep, l'esquena torta, els peus aixafats i el cor destrossat.

Fins que un dia, mentre esperava a la cua de la confiteria per comprar aquells odiats anissos per al príncep.... Qui és l'última?, va dir. I mentre esperava...com deia, va tenir la sort de VEURE'S A ELLA MATEIXA. I li

van agafar unes ganes de riure, de riure-se'n d'ella mateixa, i va pensar com n'havia estat d'innocent pensant que un príncep la salvaria. Després de tants anys de viure amb un príncep se'n va adonar que els prínceps no et salven... ni tampoc els camioners, ni els diskjokeys, ni les pastisseres...

...i va deixar de sentir-se culpable, es va perdonar i es va adonar que l'única capaç de salvar-se és..... (ho sabeu?) UNA MATEIXA.

Així que la Ventafocs va dir PROU.(dir-ho fort i amb convenciment) A veure si ho sabem dir tots, nois i noies... 1, 2 , 3: PROU. (La narradora demana que cridin ben fort unes quantes vegades)

Sabeu què va passar després que la Ventafocs pronunciés la paraula PROU? Doncs que va aparèixer una fada molt rara. No sé si ho sabíeu però les fades són grassonetes, peludes, molt morenes, porten les ungles molt llargues i viuen, sabeu on viuen? Doncs viuen dins de nosaltres mateixes, només surten, però, quan diem ben fort:

PROU!

I quan la fada va veure la Ventafocs, la va abraçar ben fort, així (la narradora abraça alguna noia/nena del públic) i la Ventafocs es va sentir tan bé, tan ben recollida que li van venir unes ganes de plorar... i va posar-se a plorar. I tant com va plorar ... va plorar fluixet, però molta estona, i es va adonar que feia molt de temps que no plorava..

I sabeu per qui plorava?

Doncs ara us ho diré...

Va plorar pel príncep, per tants anissos, per les sabates de vidre..., per l'amiga moderna... (que potser no era tan bona amiga)

Va plorar per tot plegat.

Després va seguir plorant pel seu pare, que no la va tractar mai bé, i per la marastra, que mai no se l'havia estimat gaire, i per les seves germanastres, que estaven molt frustrades perquè no els cabia la talla 38 del Zara i perquè feien un 42 de peu...

VA PLORAR I PLORAR..

Pel dia que va nàixer...

Fins i tot per les seves vides anteriors..

I quan va haver acabat de plorar....ES VA SENTIR MILLOR QUE MAI

Però es va sentir tan BUIDA...vull dir buida per dins. (I LI VA AGAFAR UNA POR...UNA POR QUE S'ESTREMIA TOTA)

Va pensar que ara s'hauria d'anar omplint de coses boniques. Sort en tenia que la fada estava del seu costat.

El primer que va fer ... sabeu què va ser? Doncs, va deixar el príncep, no us penseu que li va costar molt. Eren tants anys al seu costat...

Després va llençar les sabates i tots els anissos que va trobar per casa. I es va prometre que no tornaria a visitar una confiteria en sa vida.

I un cop es va quedar sola va descobrir que volia gaudir del seu cos que tan castigat havia estat. I va descobrir el tai chi, que et fa sentir molt lliure. I allí no importa quin número de peu calces, ni si peses 80 quilos, ni si medeixes metre 80 o tens 80 anys.

I allí s'hi va trobar altres éssers, com ella, sortits dels contes més tradicionals.

I es va trobar a la rateta presumida, que s'havia engreixat molt perquè pagava la seva ansietat menjant hamburgueses i patates fregides tot i que ara lligava més...

També es va trobar la bella dorment i la Blancaneus, que s'estaven despertant (o, més ben dit, desintoxicant)

I la caputxeta vermella, a qui li havia sortit violent el caçador...

Però també es va trobar Pinotxo, que ja n'estava fart de les seves pròpies mentides i que començava a sospitar que la veritat és necessària...i molt, per ser lliures.

Mireu, a base de fer tai chi van anar sentint-se cada cop més lliures i això els va permetre anar realitzant els seus propis somnis, tot ajudant-se entre si. I així va ser com la Ventafocs va decidir muntar un cabaret restaurant vegetarià. Es deia "D'harmonia, me'n sobra". Era un local petit on, abans de menjar, es feia tai chi i, d'aquesta manera, tot tenia millor gust i es menjava relaxadament.

I ara tots aquests personatges estan entusiasmats d'haver-se conegut encara que, sobretot les dones, estan també molt enfadades pel paper que han hagut de representar en els contes tradicionals. Si us hi fixeu bé sempre els ha tocat fer de nenes o noies passives que esperaven el seu príncep blau, aquell que després, com a la Ventafocs del nostre conte, les matarà d'avorriment.

S'ha acabat, PROU! Havien dit els nostres personatges (la rateta presumida, la bella dorment, la Blancaneus, la caputxeta vermella...)i altres, segur que en coneixeu més...

I vet aquí que es van disposar a escriure un nou conte. Començava així:

Hi havia unes dones que no estaven soles i a qui no agradaven els anissos però, en canvi, sí que els agradava fer tai chi i el menjar vegetarià...

Bé, potser no cal que continuï ja que tothom podria continuar-lo a la seva manera, segons els seus somnis... Aquí podríem acabar encara que...ja ho sabeu... els finals no existeixen del tot sinó que tot continua...

A la Ventafocs li va anar molt bé amb el Cabaret- Restaurant vegetarià i ha contractat un munt de col·legues. Ara l'obre fins i tot de nit, fins a altes hores de la matinada.

I als altres personatges, sabeu com els ha anat a la vida?

Doncs la rateta presumida ara viu sola i feliç (i s'ha aprimat). Se n'ha cansat de tantes hamburgueses i ha descobert com en són de bones les amanides.

La bella dorment i la Blancaneus ja no necessiten tantes pastilles i s'han fet molt amigues.

I Pinotxo continua buscant la veritat.

La marastra ara fa de cuinera al restaurant vegetarià, ja sabeu aquell que es diu "D'harmonia, me'n sobra". I també s'ha afeccionat al tai chi.

I la fada continua apareixent cada vegada que una dona diu...

PROU (ho diu tothom del públic)

**I AQUÍ S'ACABA EL CONTE O... COM S'ACOSTUMA A DIR...
CONTE CONTAT... JA S'HA ACABAT.**

(Un aplaudiment, si us plau)

Gràcies per la vostra atenció.

DEBAT. PROPOSTA DIDÀCTICA.

1. Les autores d'aquest conte són: Myriam Cameros y Nunila López. El títol original és: "La cenicienta que no quería comer perdices". El podeu trobar il·lustrat a la xarxa (només cal escriure a google el títol) o bé a les llibreries. Hi he fet, però, alguns canvis. Quins? Per què creieu que els he fet?
2. Tots els contes tenen una moralina final, és a dir, volen ensenyar alguna cosa. Què vol ensenyar aquest?
3. Les autores d'aquest conte el van dedicar a totes les dones valentes que volen canviar la seva vida i també a aquelles dones que l'han perdut. Jo el vull dedicar, a part del meu fill i de la meva filla, a tots els nens i nenes de l'escola Pràctiques I. A qui més el podríem dedicar? A qui el dedicaries tu?
4. Pensem entre tots un nou final. Cal que hi incorporem els nostres somnis i hobbies personals i que fem volar la imaginació.
5. Per què penseu que jo avui m'he posat un mocador lila, per venir a contar aquest conte?

NORMES QUE CAL COMPLIR DURANT L'EXPLICACIÓ DEL CONTE.

1. Cal estar en silenci durant tota la narració. Si la narradora pregunta i es vol contestar, cal aixecar la mà i parlar, si se't dóna la paraula.
2. No podeu parlar entre vosaltres ja que us perdreu (també és perquè és de mala educació)
3. No es poden preguntar les paraules que no s'entenguin sinó que s'ha de continuar escoltant, segur que en podreu deduir el significat.
- 4.
5. Al final cal que aplaudiu (tant si us ha agradat com si no, ja que la narradora s'hi ha esforçat i l'aplaudiment és la seva paga)

PRESENTACIÓ DE LA NARRADORA

Qui és? Nom i cognoms. Professió.

Com és? Què en saps? Almenys cal que diguis tres adjectius relacionats amb la seva manera de ser.

COL.LABORADOR/A

En un moment de la narració, la narradora et demanarà que surtis davant de la classe i t'abraçarà molt fort durant uns minuts.